

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia körlevele Árpád-házi Szent Erzsébet ünnepére 2022

Kedves Testvérek!

Huszonnégy év – ez kevesebb, mint egy emberöltő. Mindössze ennyi adatott az egyik legismertebb magyar szentnek, a szolgálatkész fiatalok, az édesanyák és az özvegyek példaképeinek, Árpád-házi Szent Erzsébetnek. A tevékeny szeretet földi megtestesítője mégis teljes életet élt. Abban a rövid időben, ami itt a Földön adatott neki, volt vidám gyermek, szerelmes feleség, szerető édesanya, gyászoló özvegy, de mindenekelőtt az elesetteken segítő ember. Olyan, aki meggyőződésből és teljes odaadással tette a jót. Életszentsége kortársai számára teljesen nyilvánvaló volt, ezért is volt lehetséges, hogy alig három évvel a halála után már a szentek között tisztelték.

Árpád-házi Szent Erzsébet évről évre visszatérő ünnepe jó alkalom, hogy felemeljük tekintetünket saját életünk mindennapi problémáiról és kinyissuk szívünket a nálunk nehezebb helyzetben lévők felé. II. András királyunk lánya jól ismerte Szent Jakab apostol figyelmeztetését: „az embert a tettek teszik igazzá, nem a hit egymagában” (Jak 2,24).

Szent Erzsébet élete maga volt a tanúságtétel. Tanúságtétel Krisztus mellett, tanúságtétel a szeretet határtalansága mellett. Vagyonát teljes egészében a szegények, rászorulókat támogatására fordította. Csodái, legendái évszázadok óta adnak világszerte iránymutatást kereszténységből és emberségből mindenkinek. Életének megrendítő mozzanata, hogy egyszer a templomban, Szűz Mária előtt levette fejeéről a koronát és arccal a földre borult, mert úgy érezte, nem lehet díszesebb korona a fején, mint égi Édesanyjának. Ebből az apró cselekedetből is láthatjuk, hogy szolgálata nem pusztán öncélú segítség volt, hanem Isten Országának tettekben megnyilvánuló hirdetése.

XVI. Benedek pápa így ír az Egyház karitatív tevékenységéről a *Deus caritas est* kezdetű enciklikában: „Az Egyház lényege hármasság feladatban mutatkozik meg: Isten Igéjének hirdetése (kerygma-martyria), a szentségek ünneplése (leiturgia), a szeretet szolgálata (diakónia). E három feladat kölcsönösen föltételezi egymást, és nem szakíthatók el egymástól. A szeretetszolgálat az Egyház számára nem valamiféle jótékonyság, amit másokra is rá lehetne bízni, hanem a lényegéhez tartozik, tulajdon lényegének mellőzhetetlen kifejezése” (*Deus caritas est*, 25).

Ez az a lelkelet, amelyet igyekszünk megvalósítani Egyházunk karitatív tevékenységei során is. Ne feledjük, hogy Krisztus követőinek a rászorulókat segítő szolgálata már a kezdeti időkben kivívta a pogányok csodálatát is, és figyelmüket a keresztény közösségre irányította. Kétezer éves történelmünk során az Egyház tagjai minden történelmi korban törekedtek szeretettel segíteni a rászorulókon, így téve tanúságot arról, hogy Krisztushoz tartoznak.

A Katolikus Karitászmunkatársai, önkéntesei azon dolgoznak, hogy a Szent Erzsébet életében megnyilvánuló tevékeny szeretet ma is része legyen Egyházunk mindennapjainak. Az ő példája nyomán a Katolikus Karitászmunkatársai is magáénak vallja Ferenc pápa gondolatát, amelyet idén október 19-én a Világélelméleti Fórum résztvevőire címezett: „magát az embert kell a figyelem középpontjába állítani, teljes valóságában és minden valós szükségletével együtt, főként a nélkülözőkre gondolva”. Február óta a nélkülözők új csoportjával találkozunk. Hazánk igyekszik minden olyan eszközzel segíteni, ami a leginkább rászorulókat és a béke érdekében áll. A Katolikus Karitászmunkatársai a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia szándéka szerint folyamatosan jelen vannak a magyar-ukrán határnál, segélyszállítmányokat juttatnak el Kárpátaljára és a háborús övezetekbe is. Komplex segítséget adnak a hazánkban letelepedni vágyóknak: gyorssegély mellett albérleti támogatással, jogi ügyekben vagy munkahely- és iskolakeresésben nyújtott tanácsadással, ám a legfontosabb, hogy személyes jelenléttel, emberséggel, krisztusi szeretettel fordulnak a rászorulókhöz.

Keresztény emberként minket különösen is elborzaszt a háború. Hiszünk benne, hogy egymás kölcsönös tisztelete, megértése az, ami előmozdíthatja a békét. Pontosan hatvan éve, 1962 őszén kezdődött a II. Vatikáni Zsinat, amelynek egyik központi gondolata éppen a béke volt. A zsinati atyák szerint a béke „annak a rendnek a gyümölcse, melyet Teremtője oltott bele az emberi társadalomba, s amelyet az egyre nagyobb igazságosságra szomjazó embereknek kell megvalósítaniuk” (II. János Pál pápa üzenete a Béke 35. világnapjára; 2002. január 1.).

Nem is kell azonban hazánkban kívülre néznünk, hogy nehéz helyzetben lévőket találjunk. Itthon is szembesülünk az energia és az élelmiszerek drasztikus áremelkedésével, tapasztaljuk hétköznapjainkban is, hogy számos családnak, közösségnek, iskolának vagy vállalkozásnak jelentenek súlyos nehézséget a megemelkedett költségek. Szent Erzsébet példáját követve arra buzdítunk mindenkit, hogy az előttünk álló nehéz időkben legyünk hasznos eszközök Isten kezében, vegyük észre a környezetünkben segítségre szorulókat és lehetőségeink szerint vegyünk részt a krisztusi cselekvő szeretet gyakorlásában. Ferenc pápa erre buzdított szeptember 27-én, Páli Szent Vince szavait ajánlva követői figyelmébe a közösségi médiában írt bejegyzésében: „Kérjük az Egyház és a magunk számára a kegyelmet, hogy meglássuk az éhező, szomjazó, idegen, ruháitól és méltóságától megfosztott, beteg, rabságban lévő emberben az Úr Jézust”.

Bizalommal kérjük híveinket, hogy november 20-án, vasárnap perselyadományainkkal is segítsék Egyházunk karitatív és szociális szolgálatát, amely Isten gondviselő, irgalmas szeretetét mutatja fel.

Kelt Budapesten, 2022. november 5.

a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia